

изъ между населението въ градътъ за пристигване на агостоли (агенти) и заедно съ тѣхъ прѣдводители (вѣйводи), това извѣстие заплаши членовѣтъ за да не се занесе слухътъ до турското правителство. Распорѣдиха се мѣста за укриванието имъ. Кръстю Кючюковъ, който бѣше при Сжбевъ служителъ, прати се при Кондя Стояновъ, новъ сътрудникъ който му даде кожи и го проводи при Алекси Стояновъ, кундурадѣя, за да изработи чанти за възстаницитѣ, защото знаеше да ги работи добръ.

Георги Тиховъ и Иларионъ, които ходяха свободно изъ гридѣтъ, при туй извѣстие принудиха се да се криятъ или да излѣзатъ въ балкантъ; но гората небѣше развита (раззеленена), затова опрѣдѣлиха имъ се мѣста да се прикриватъ, дѣто прѣстояваха по два дни, три дни и пакъ ги промѣняха за да не бѣде извѣстно дѣ се намиратъ. Георги Тиховъ се проваждаше повече по селата: Терзоба, Кортенъ и др., именуванъ *селски апостолъ*. Когато се прикривахъ тукъ-тамъ, Иларионъ поиска срѣща съ: Д-ръ Планински, хаджи Димитръ Петровъ, Кондю Стояновъ, Юрданъ Данчовъ и Пенчо Чарковски, който бѣше учителъ въ Карнобатъ и бѣше дошелъ въ Сливенъ като се извести за пристигването на Иларионъ. Тѣ извѣстени отъ частно лице, искаха желание за да се срѣщнатъ, освѣнъ Д-ръ Планински, на когото се испрати Иларионъ, безъ негово извѣстие. Слѣдъ срѣщата си съ Илариона, тѣ станаха *привърженици*. Комитетѣтъ на сърдченъ отъ сполуката на *привърженици*, рѣши да проводи Коста Тотювъ (книговецѣтъ) и Илариона въ Ямболъ, на които се дадахъ *въззваницески писма* подпечатани съ комитетскитъ печатъ, билети отъ българскитъ революционеренъ централенъ комитетъ за *волна помощъ*, два *устава* женевски печатъ и *пѣснопойки*, съчинени отъ Христо Ботевъ и Стамболова, които